

jas arczát megpillantotta, odaborúlt ágya elé és így szólt:

— Hallod-e te, szép Mari, téged én nagyon szeretlek.

Közbeszóltak a tündérlányok:

— Mi is szeretjük.

— Jőjj hát el hozzám feleségül, légy az én szép országom királynéja, — mondta a tündérkirály.

— Nem tehetem én azt — így felelt arra a leány — másnak adtam én már a szívemet, ahhoz megyek én csak. Ha azé nem lehetek, inkább haljak meg! Óh hagyjatok, hagyjatok engem meghalni!

Azzal elkezdett sírni oly keservesen, hogy a tündérlányok szive is megesett rajta s azok is könnyekre fakadtak és sírtak. Sírtak annyit, hogy könnyeikből oda fenn a hegyek között egy mélységes nagy tó — a csorbai tó támadt.

Istvánffy Gyula.

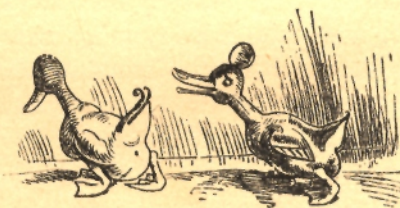
A megugrasztott béka.

Irtó: Géza bácsi.

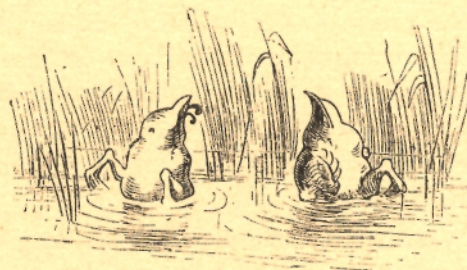
Élt egyszer két kacsa,
Nem is olyan régen.
Zúzóját te kaptad,
Pajtás, — a mult héten.
Egyik kacsa búbos,
Mintha most is látnám.
A másik kék tollat
Viselt a két szárnyán.
Jó barátja volt ám
A búbos a kéknek.
S a kék a búbosért
Neki ment a péknek.

Ha kaptak, ha fogtak,
Mindig osztzkodtak.
Ha kergették őket,
Egyformán futottak.

Szól egyszer a búbos:
„Mi jutott eszembe?
Egy kis békaebéd
Kéne a begyembe.“
Fejet bólint a kék:
„Magam is gondoltam,
Mikor a salátát
Reggel aprítottam.“
Azzal megindúlnak
Billegve-ballagva,
Békaország felé
A lencses patakra.

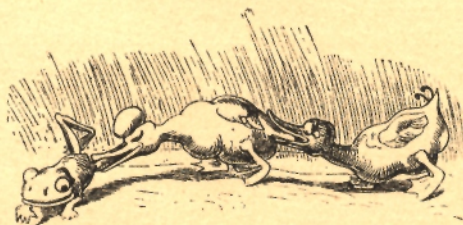
Hogy a búbos tocesan,
A viz nagyot locesan.

„Hopp! meg van a béka! —“
Szól a búbos kácsa,
— Jaj, de jó, nem is kell
Ehez zöld saláta!

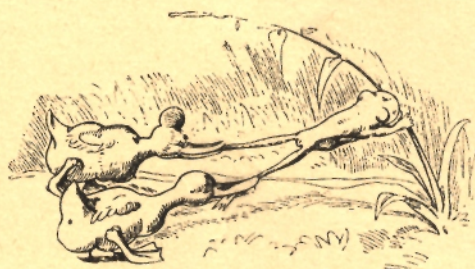

Nagyot rúg a béka.
Kirántja a lábát,
S ucczu, vesd el magad!
Viszi az irháját.
Utána a búbos,
Megint csak elkapja.
Ám a kék hátúlról
Kabáton ragadja.

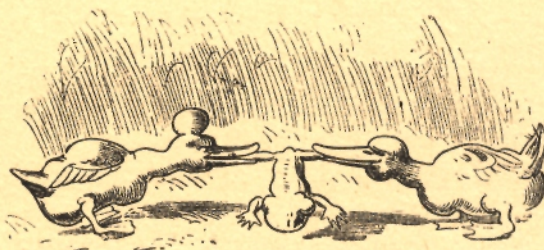

„Megállj, búbos pajtás!
Nekem is adj békát!
Ne csak magad nyeld be!
Ezt a jó portékát!“
Nem felel a búbos.
Szólni hogy is tudna:
A míg egyet szólna,
A béka elfutna.

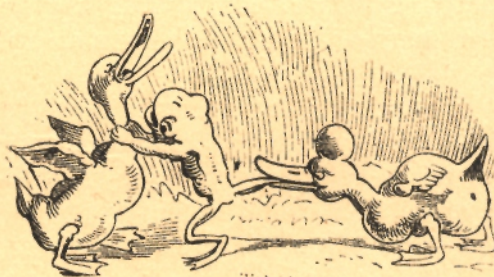
Igy is alig lehet
Birni a békával:
Fűbe kapaszkodik
Az első lábával.

Amde most a másik
Kácsa is hozzálát:
Befalja egyszerre
A béka ballábát.

Végem van! — gondolja
A béka; — szétrágnak.
S megragadja torkát
Az egyik kacsának.

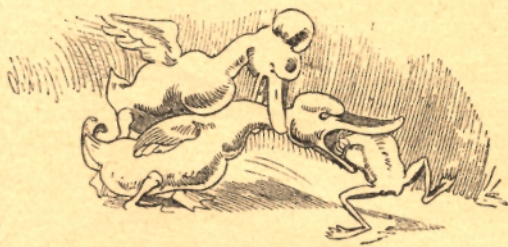
(Vége következik)

A megugrasztott béka.

Irta: Géza bácsi.

(Vége.)

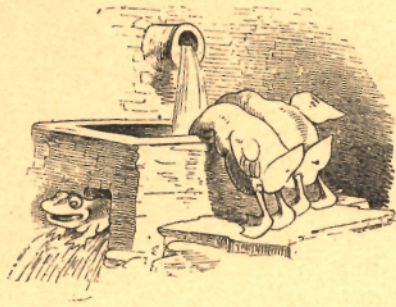
— Sáp! sáp! — kiált a kék
A szárnyával csapva.
De aztán a békát
Hirtelen bekapja.
— Hej, — mondja a búbos, —
Magad akarsz enni?
S megfogja a nyakát
Hogy ne tudjon nyelni.

A míg a két kácsa
Összeverekedik.
Szegény ijedt béka
Gyorsan menekedik

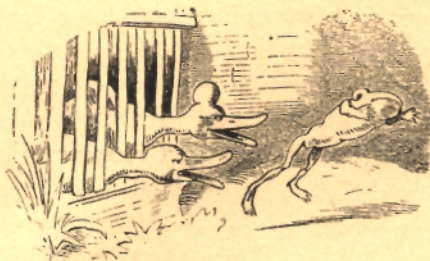
— Tyűh! hamar utána!
A pecsenye szalad!
A vályuba ugrott
Az izletes falat!

A míg ott a vizet
Pics-pocs, berbécselek,
Az alsó kis lyukon
Béka menekedik.

Utána! Utána!
A kályha csövébe!
Itt szalad! ott szalad!
Kerülj te elébe!
A ketreczbe ugrott!
Pajtás csak utána!
Az enyim a lába,
A tied a mája!

Ám a béka most már
Fut, a merre láthat.
Megszorúlt a nyaka
A gonosz kacsáknak.

„Jó hogy megtalállak,
Kelletek ebédre!”
Így szól most a szakács
Az udvarra lépve.

Úgy-e jó ebéd volt
A minap a kácsa?
S vigan csúszott mellé
Az apró rizskása?

Egyedem, begyedem,
Hát a béka hol van?
Ott pihen vidáman
A puha bokorban.
Gyöngé borogatás
A fején meg vatta,
Zöld levélaplannal
Lábát takargatja.

Sebes mondóka.

Hal volna, hája volna; nyúl volna,
nyoma volna; vidra volna, vére volna;
hal sincs, hája sincs; nyúl sincs,
nyoma sincs; vidra sincs, vére sincs.

Játék.

Gombozás.

Egy fiú a falhoz üti a gombját, a
másik utána, s ha egy arasznyi távol-
ságra esik egyik gomb a másikhoz, az
illető nyert.